

LETO

Lea a kono

V SEDLE

Christiane Gohl

Christiane Gohl

Leto v sedle

Lea a kone

VYDAVATELSTVO
ARKUS

Original title: Lea und die Pferde. Sommer im Sattel

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2009 Bastei Lübbe AG, Köln, Germany

Slovak edition © 2017 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2017 PhDr. Danka Banská
Cover design © 2017 Richard Mečíř

Z nemeckého originálu Lea und die Pferde: Sommer im Sattel,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2009,
preložila PhDr. Danka Banská.
Obálku navrhol Richard Mečíř.
Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica
v roku 2017 ako svoju 383. publikáciu.
Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok
nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-092-5

Bez matiek

Bolo šesť hodín ráno a ja som bola na seba tak trochu pyšná. To preto, lebo so svojím priateľom Thorstenom som i napriek prázdninám predsa len dokázala vstať pred brieždením a priviesť naše kone z pastviny. Chceli sme, takpovediac, jazdiť do východu slnka – a v každom prípade byť späť prv, než bude horúco. Potom sme si naplánovali príjemné spoločné raňajky a popoludní by sme snád' zakotvili na kúpalisku. V každom prípade, takto som si predstavovala ideálny prázdninový deň a Thorsten sa so mnou úplne stotožnil. No predovšetkým sme chceli byť spolu. Thorsten strávil posledné tri mesiace v USA a dost' sme si navzájom chýbali.

Na obojstranné prekvapenie sa potom už na svitaní zjavil v našej stajni aj Simon, priateľ mojej kamarátky Svenje.

„Myslel som si, že zobudím Svenju a pôjdeme na romantickú vychádzku,“ poznamenal a svojho andalúzana Orrieho zaparkoval za stajňovú ohlávkú pred našou stajňou. „Ale ten nápad som asi nemal len ja.“

Simon mal možno ešte väčší zmysel pre romantické vychádzky než my dvaja s Thorstenom. Keď sa Svenja ešte len snažila upozorniť ho na seba a ja som s ním preukázateľne tiež troška flirtovala, nazvali sme ho „naším rozprávkovým princom“. Bol vysoký a štíhly, mal jemné hnedé vlasy a sivé zasnené oči. Okrem toho jazdil na naozaj ukážkovom sivkovi. Orgulloso, hrdý španiel, patrilo síce vlastne jeho mame, ale tej neprekážalo, keď sa s ním jej syn vybral na cesty.

„Les by mal byť pre dve dvojice dost' veľký,“ povedala som. „O romantiku sa postaráme oddelene. A potom si všetci spoločne urobíme pri koňoch na pastvine piknik.“

Thorsten, Svenja a ja sme zbožňovali pohľad na kone na rozľahlých lúkach, ktoré patrili k Svenjiným stajniam. Môj

Žolík a Thorstenov Mano stáli v maličkých boxoch tak dlho, že teraz, keď boli na slobode, nemohli sme sa na ne dostatočne vynadávať.

Thorsten prikývol. „Kto sa vráti prvý, prinesie čerstvé rožky,“ rozkázal. „Teraz musíš už len zobudiť Svenju, Simon. Ako sa to robí v krajine trubadúrov? Zaspievaš jej pod oknom?“

Simon vďačil za svoj šarm, okrem iného, aj ročnému výmennému pobytu v južnom Francúzsku a Thorsten, ktorý o našom „príbehu o princovi“ vedel, si nenechal ujsť žiadnu príležitosť doberať si ho.

Simon sa uškrnul. „To by ju v každom prípade spoľahlivo vyhodilo z postele, spievam falošne.“

Chystal sa nám to predviesť, ale kým sa rozhodol pre nejakú pieseň, vo dverách stajne sa zjavila Svenja.

„Zaspala som?“ spýtala sa. Veď vy ste už všetci tu!“

Vlastne mala najkratšiu cestu – napokon, bývala tu. Svenjini rodičia kúpili túto usadlosť pred niekoľkými mesiacmi a ona si teraz užívala fakt, že svojho vlastného a niekoľko ďalších ustajnených koní má doslova na dosah ruky.

„Potom teda privediem aj Hriflu,“ poznamenala vzápätí, uchopila ohlávku a poskakujúc vyrazila zo stajne smerom na pastvinu. Nenápadne som ju napodobnila. Napriek skorej rannej hodine nepôsobila ospalo, ale skôr podráždené. Prírodzene, mohla si nastaviť budík, aby sa kvôli Simonovi poriadne vyčakala. Ale po prvé, ten ju chcel prekvapiť a po druhé, ani sa nenamaľovala a svoje blond vlasy si iba narýchlo zviazala na zátylku. No v očiach sa jej zjavilo to známe dychtivé iskrenie, ktoré vyžarovalo z jej vnútra zakaždým, keď niečo kula. Čo to ale o šiestej ráno malo byť, presahovalo moju predstavivosť.

„Nechod'te preč, musím vám niečo porozprávať!“ zavolala nám pri odchode. To svedčilo v prospech mojej domnienky.

Svenja čosi vymyslela. Thorsten, ktorý už Mana osedlal a práve ho chcel zauzdiť, teraz uzdu zase zvesil.

„Čo to len môžu byť za novinky uprostred noci?“ opýtal sa s nevôľou.

I ja som bola s čistením hotová a začala som sedlať Žolíka – u koňa vysokého takmer meter osemdesiat to bol závatný čin. Žolík mi to zakaždým uľahčil. Kým som zdvíhala sedlo až nad hlavu a kládla mu ho na chrbát, stál celkom pokojne a pri zapásaní mi iba narýchlo preskúmal vrecká jazdeckých nohavíc. Nielenže mal pohyblivý nos, no i krk dokázal ohnúť tak veľmi, že mi niekedy pripomínal ťavu. Čím som, samozrejme, nechcela Žolíka uraziť. Bol to vyslovene pekný kôň s harmonickými proporciami a pohľad na neho rozbúchal najmä srdcia drezúrnych jazdcov.

Keď bolo sedlo tam, kde malo byť, dala som Žolíkovi maškrtku, ktorú on ihneď rozhrýzol a následne z nej aspoň polovicu v tekutom stave vyplul na mňa. Žolík mal problém s tým, že veľmi slinil. Čisté tričká u mňa patrili minulosti. Niesla som to však s pochopením, napokon, u neho to bol dôkaz lásky – Žolík častoval slinami iba tých ľudí, ktorých mal naozaj rád, a na zozname jeho miláčikov som neohrozene stála na prvom mieste. Pričom som vlastne vôbec nevedela, čím som si túto česť zaslúžila. Celkom iste som nebola tou najlepšou jazdkyňou, akú kedy mal – prv než sme sa spoznali a ešte aj potom, keď sme sa už do seba zamilovali, zúčastňoval sa Žolík turnajov v drezúre až po triedu S, a to už bolo ťažké – preťažké. Naproti tomu ja som s jazdením začala iba o niečo viac ako pred rokom, pričom zo začiatku sa mi do toho vôbec nechcelo. Ale moja mama vtedy zistila – asi v návale krízy stredného veku – , že bez koní už nemôže žiť. Vláčila ma so sebou do Jazdeckého kurzu pre matky a dcéry – no a pritom sa Žolík votrel rovno do môjho srdca. Kým sa však z neho právoplatne stal môj kôň, absolvovali sme niekoľko dobrodružstiev – to

najnebezpečnejšie priviedlo Žolíka až do mäsiarovej dodávky! Pri jednej nehode si zranil nohu a až v poslednom okamihu sa jeho vtedajšia majiteľka, pani Müller-Westhofová, rozhodla, že ho nenechá utrať, ale radšej ho daruje mne. Moja mama a ja sme sa potom o neho starali, až kým nevyzdravel – a akosi sme sa dotackali do ďalšej drámy. Zo začiatku sme si s ním, pokiaľ ide o jazdenie, veľmi nerozumeli, a mama už bola odhodlaná znova ho predat'. Ale napokon smel predsa len zostať u mňa a mama si zadovážila vlastného koňa, do ktorého sa zaľúbila rovnako ako ja do môjho obra. Tá tmavšia plavá kobyľa Millie teraz smutne na pastvine erdžala za nami. Spriatelila sa so Svenjinou Hriflou a hnevala sa, že si teraz Svenja prišla po svojho koňa.

Konečne by sme sa už mohli dozvedieť, čo Svenji vírilo v hlave.

Moja priateľka, ešte stále plná odhodlania, prišla so svojím ponym do stajne. Hrifla, jej krásna islandská kobyľa, však až tak nadšene nepôsobila. Síce bola veľmi dobrá, ale predsa len trocha flegmatická a toto letné ráno by bola určite radšej strávila na lúke. Svenja ju priviazala vedľa Žolíka.

„Vy všetci predsa tiež nemáte cez tieto prázdniny čo na práci, alebo áno?“ opýtala sa Svenja a začala česať Hriflinu červenohnedú srst'.

„Nič okrem jazdenia a zaháľania!“ povedal Thorsten spokojne. Môj priateľ nebol ten najšportovejší typ, čím svojho otca neustále dráždil až do nepričetnosti. Aby syna aspoň troška priviedol k pohybu, dotiahol ho do spomínaného Jazdeckého kurzu pre matky a dcéry – pre Thorstena, prirodzene, to bol vrchol trápnosti. Jeho počiatočná predstava, že pri jazdení sa nemusíme namáhať, veď celú prácu tu urobí kôň, sa veľmi rýchlo ukázala byť ako falošná. A na dôvažok zachvátila jeho otca ešte aj ctižiadosť, že Thorstena, ktorý bol ešte obrastený detskou slaninou, zmení na elegantného skokanského jazdca.

Preto kúpil Mariana, vtedy úspešného skokana, a dúfal v množstvo stužiek. Thorsten nemal ďaleko k pochybnostiam. Potom však našťastie dostal nápad presedlať na westernové jazdenie – vďaka čomu začal byť Mano pokojnejší a prívetivejší a vyhovel Thorstenovým predstavám o jazdení bez stresu, ako aj fantáziám jeho otca o divokom západe.

Prizerala som sa, ako môj priateľ šikovne utiahol špeciálny uzol, ktorým sa upevňoval sedlový pás na westernovom sedle, a súčasne som obdivovala zmeny, ktoré sa s Thorstenom udiali za posledné mesiace. Niekoľko centimetrov narástol a už sa nepodobal na buclátého barokového anjelika ako prv. Namiesto toho mi teraz pripomínal Orlanda Blooma v „Pirátoch z Karibiku“. Porovnávaniu so Svenjiným „rozprávkovým princom“ sa naozaj nemusel báť a navyše bol múdry a vtipný.

Usmiala som sa na neho, keď sa nám stretli pohľady. V tej chvíli mi Žolík žiarlivo fúkol svoj teplý dych na zátylok.

„Takže po všetkých tých výdavkoch na Žolíkovu liečbu a potom ešte na kúpu Millie... dovolenka u nás zaručene neprichádza do úvahy,“ podotkla som bez väčšej ľútosti. „Môžbyť ale, že pôjdeme na pár dní stanovať. Ocko čosi také poznamenal a Jonas, prirodzene, zajasal.“ Jonas je môj malý brat. „Len dúfam, že to nemyslel vážne. Koniec koncov Žolíka nemôžeme zbaliť do kufra auta.“

Čo sa týkalo kempovania, mohla som sa oprieť aj o podporu svojej mamy. Mamička nocovanie v stane a zohrievanie konzerv na primitívnych varičoch nenávidela.

„Moja mama chce ísť na jazdecký kurz,“ poznamenal Simon. „Ale až cez posledný prázdninový týždeň. A potom mi Wiebke určite požičia koňa.“ Wiebke bola Thorstenova teta a kone držala v tej istej chovnej usadlosti, v ktorej bol ustajnený aj Simonov Orrie. „Celé prázdniny môžeme jazdiť spolu.“ Pre Simona nebolo nikdy ťažké získať nejakého koňa. Bol vynikajúcim jazdcom, ktorému každý rád zveril

svojho miláčika. Svenja spokojne krútila kefou, ktorou práve rozčesávala Hriflinu dlhú svetlú šticu.

„Vec, o ktorú mi ide, sa koná už o dva týždne,“ prezradila potom. „Až bude chcieť tvoja mama niekam vyraziť, budeme dávno naspäť!“

Svenja žiarila. „A teraz to príde, ľudia, mám pozvanie! Podnikneme jazdu pod hviezdami. Pôjdeme do Warendorfu!“

Thorsten, jediný z nás, ktorý na geografii dával väčšinou pozor, zvrátil čelo. „Warendorf? Uťahuješ si? To je v Münsterskom regióne, v Severnom Porýní-Westfálsku. Museli by sme prejsť polovicu Porúria. Chceš cválať po diaľnici?“

Svenja prevrátila oči. „Veď nepôjdeme odtiaľto. No moja priateľka, u ktorej som kedysi jazdila, kým sme sa sem prisťahovali, býva v Bielefelde...“ Svenja prišla do Duisburgu iba pred rokom, krátko po Thorstenovom a mojom jazdeckom kurze pre začiatočníkov. Predtým bývala vedľa jedného žrebčince s waleskými poníkmi a priatelila sa s dcérou majiteľov. Tam sa aj naučila jazdiť. „A odtiaľ sa tam dá dostať.“

„Ale tiež nie za jeden deň,“ mienil Thorsten.

Svenja potriasla hlavou. „Nie. Je to predsa jazda v teréne. Caro sa nazdáva, že by sme boli na cestách tak štyri dni. A je to skvelá trasa, pomerne veľa lesov, kde-tu cesta.“

„A čo budeme robiť vo Warendorfe?“ spýtala som sa. „Teda za predpokladu, že nám to rodičia dovoľia?“

„Vo Warendorfe je začiatkom augusta akýsi druh konského trhu pod holým nebom. Alebo festival rekreačných jazdcov alebo čosi také. Asi sami nevedia, ako to majú nazvať, ale je to v areáli miestneho žrebčince. Môžeme si popozerať všetky pekné žrebce!“

Štuchla Hriflu a takmer to vyzeralo, akoby tá vzápätí troška spozornela. Na pekných chlapcov si tá malá kobyľka zaručene potrpela rovnako ako jej majiteľka.

„V každom prípade tam bude prehliadka rozličných konských plemien, jazdecké hry, pár turnajových skúšok... a pre terénnych jazdcov nočná jazda! Kto sa dostane najďalej, získa cenu. A všetci pôjdu mestom v sprievode s faklami a tak, bude to určite perfektné! Caro a jej matka spolupracujú na príprave výstavy waleských poníkov a Caro prišla na nápad, že by sme si tam mohli zajazdiť.“

„A nebude jej prekážať, keď sa tam vynoríme hneď štyria?“ opýtal sa Simon – ako vždy ohľaduplný. „Nazdávam sa... veď Orrieho by som mohol takisto predviesť...“

Orgulloso ovládal ťažké drezúrne cviky ako piaf a pasáž a Simon pritom perfektne sedel v sedle.

Svenja, pravdaže, pokrčila čelo. „Nevnukni ten nápad svojej mame! Veď predsa vieš, ako rada predvádza svojho Orrieho. Nakoniec by ešte chcela jazdiť ona sama! A potom tam pocestuje s privesom a ty môžeš na „putovanie“ zabudnúť.“

„Keď už sme pri téme jazdenie...“ podotkol Thorsten, „nemali by sme už pomaly vyraziť? Myslím, že romantiku už máme za sebou, ale o Warendorfe predsa môžeme hovoriť aj v lese, no nie?“

Svenja rýchlo osedlala, a hneď nato sme vo štvorici tiahli smerom do lesíka. Žolík sa rýchlo dostal do čela. Zo všetkých našich koní robil najdlhšie kroky. Keď vás niesol, bol to nádherne hojdavý pocit. Druhé kone ho nasledovali, pričom Thorsten musel svojho Mana troška popohnať. Zatiaľ čo jeho pán za posledné mesiace zoštíhlel, Mano pribral. Jeho dočasná užívateľka strávila viac času koketovaním so Simonom než jazdením na koni. Viacdenné jazdecké potulky by mu isto urobili dobre.

Keďže pri dupote štyroch koní po asfalte nebolo rozumieť ani slova, k predchádzajúcej téme som sa vrátila až potom, keď sme odbočili na prvú poľnú cestu:

„Takže ty predpokladáš, že to bude terénna jazda bez matiek. To situáciu sťažuje.“

Bolo mi jasné, že mamička by sa toho nápadu ihneď s nadšením chopila. Horela túžbou po dobrodružstve v sedle, pričom argumentovala tým, že by konečne dohnala dvadsať rokov bez koňa. Ale vláčiť sa s mamou celé dni po krajine... mali sme spolu naozaj dobrý vzťah, ale čo je veľa, to je veľa. Na druhej strane som si vedela živo predstaviť, čo by povedala, keby som sa chcela vydať na cestu bez nej len so Svenjou a navyše s dvomi chalanmi!

„Bez matiek!“ potvrdila Svenja. „To bola podmienka od Caro, ona tú svoju už tiež primerane spracovala. Chcela ísť totiž s nami, ale Caro to odvrátila. Hovorí, že vítaní sú všetci pod šesťnásť. Z jej stajne idú s nami asi ešte dve dievčatá – a jeden chlapec.“

„A kde máme spať?“ spýtal sa Simon. „V stane? Dievčatá a chalani spolu? To nám rodičia nikdy nedovolia!“

Thorsten a ja sme mu mohli dať iba za pravdu. Sotva by sme dostali povolenie spolu kempovať. Hoci predstava to bola, prirodzene, úžasná – naozaj mi dovolenka v stane ešte pred tromi minútami pripadala byť nudná?

„Prenocujeme na gazdovských dvoroch,“ upokojovala nás Svenja. „Mama Caro už všetko naplánovala. Čo už vieme naisto, je to, že my baby budeme celé noci zatvorené v kravskej maštali.“

Smiali sme sa a po ceste sme už len klusali. V rannom lese bolo krásne, ale myšlienka túlať sa celý deň po úplne neznámom regióne bola ešte lákavejšia.

„A ako nájdeme tú cestu?“ opýtala som sa, keď sa mi na konci trasy podarilo Žolíkov klus úspešne zastaviť. Keby bolo podľa neho, zvyšok cesty by sme precválali. Jazda v teréne by ho nepochybne bavila. „Ak sa teda pôjde celý čas po lese?

Potrebujeme mapy? Kompas? Už to niekedy niekto z vás robil?“

Thorsten a Simon potriasli hlavami. Thorsten nebol žiaden skaut. A Simon sa s koňmi síce zaoberal už dlhšie, ale jeho výrazný záujem o klasickú drezúru ho viedol k tomu, že pred lesmi dával prednosť skôr jazdeckým areálom.

Ale Svenja už mala riešenie. „Nie je to také zlé,“ oznámila nám. „Medzi Wertherom – to je jedna dedina za Bielefeldom – a Warendorfom sa nachádza pomerne známa trasa dlhá sto míľ!“

„Stošeťdesiat kilometrov?“ spýtal sa Thorsten. „V jednom kuse?“

Žolík už znova nastražil uši smerom k najbližšiemu úseku, kde sa dalo cválať. Jemu by sa vytrvalostné jazdenie, teda súťažné jazdenie po určenej trase, naisto páčilo.

Svenja mykla plecami. „Robí to mnoho ľudí. Ale ak pritom človek potrebuje ešte aj kompas a mapu, tak sa také niečo, prirodzene, skomplikuje. Súťažná trasa sa preto napred vyznačí značkami. Väčšinou ide o farbu na stromoch, tá sa tak rýchlo nezmyje. Musíme sa teda dostať iba do Wertheru – čo podľa Caro nepredstavuje žiaden problém, to je od nich deň jazdy. A potom: Bingo! Od Wertheru sa ide už len podľa šípok.“

„Znie to ako sen. Ale my to musíme ešte vysvetliť našim rodičom,“ podotkla som. „A poviem vám hneď: moja mama bude chcieť ísť s nami.“

„Moja tiež,“ dodal Simon.

„Aj Wiebke,“ poznamenal Thorsten.

Jeho rodičia nejazdia, rovnako tak ani Svenjini. Tí jej účasť na jazde pod holým nebom už povolili, napokon, rodičia Caro boli ich predchádzajúcimi susedmi. Dievčatá sa priatelili od škôlky. A čo sa týka vecí s chalanmi: ako som poznala Svenju, tému „iní spolujazdci“ pre istotu vôbec neotvorila.

„Lenže ak pôjde Isolde s nami, nemal by si predsa koňa,“ obrátila som sa na Simona. „To musí uznať!“

Simon sa kyslo usmial. „Stavíte sa, že mi Wiebke koňa požičia?“

Hotte bol vyslovene poslušný nórsky valach, no zároveň veľmi pohyblivý a zábavný. Bol ideálny na jazdenie pre začiatčníkov a bojazlivých jazdcov, ale pod zadok rozprávkového princa sa veľmi nehodil. „Zvlášť, keď aj ona sama je tiež jednou z branže.“

Wiebke by nám všetkých prekážala ešte najmenej. V skutočnosti bola celkom milá a vtipná. Ale aj ona bola dospelá...

„Bez matiek alebo vôbec nie!“ prehovorila Svenja. „A tiež žiadne tety!“

„Tú vec so súhlasom by sme mohli vybaviť teraz,“ vyhlásil Simon viac ako po hodine a vrhol pohľad na hodinky.

Jazdili sme oveľa dlhšie, než sme si naplánovali a naše romantické potulky na koni sme si pritom maľovali v žiarivých farbách. Spolu s táborákom a spaním na zemi v sene. Svenja to už kedysi absolvovala spolu s Caro a podľa Svenjinho rozprávania muselo byť rozbaľovanie spacieho vaku na sene jednoznačne úžasné.

Medzitým sa blížila deviata hodina a my by sme mamičku, Wiebke a Simonovu mamu Isolde zastihli všetky spolu v jazdeckej aréne ich chovnej usadlosti Höhnweg. Mamička mala dnes predpoludním voľno, a tak si táto trojica dohodla s pani Tommsovou, nazývanou Tommie, ktorá bola našou učiteľkou jazdy, hodinu skupinového vyučovania. Simon sa tam musel tak či tak zastaviť, aby svojej mame opravil Orriea. Prečo teda do toho neskočiť rovnými nohami?

Isolde už čakala a tvárila sa kyslo, pretože Simon sa dohrnul oveľa neskôr, než sa dohodli. Jej kôň si teraz nemohol pred

hodinou drezúry odpočinúť, určite je unavený a namiesto tancovania po aréne pod ňou naisto hneď zaspí.

„Ten už ale trénuje na jazdu v teréne,“ vyhlásil Simon, a tým spustil lavínu.

Ako sa dalo očakávať, moja mama vzplanula nadšením a vzápätí tým nakazila Wiebke. „Jazda pod hviezdami! To bude fantastické! Jazdiť tri alebo štyri dni, úplne vypnúť... Čistý relax!“

„Večer však človeka väčšinou riadne bolí zadok,“ poznamenala Svenja, aby to nadšenie hneď zmiernila. „A spíme v sene na zemi,“ dodala. „Tam bývajú blchy...“

„Môžeme si so sebou vziať stan,“ navrhla Wiebke. Bola to čulá korpulentná pani, na ktorú sa Thorsten so svojimi krátkymi blond vlasmi a ešte nedávno okrúhlou tvárou veľmi ponášal. „Hotte môže ísť s nami ako príručný kôň a niesť ho.“

„Ale neexistujú tam sprchy a podobne...“ dal Thorsten na zváženie. „Nie je to žiadna jazda s wellnessom...“

Wiebke a Isolde absolvovali minulý rok organizovanú „terénnu jazdu s wellnessom“. Išlo sa od jedného zámockého hotela k druhému a večer boli masáže a menu, zložené zo štyroch chodov.

Wiebke sa zamračila. „Všímaš si to, Lotte?“ obrátila sa na svoju mamu. „Tí nás tam nechcú!“

Mamička neveriacky vyvalila oči a narovnala si jazdeckú čiapku. Bola pomerne štíhla, červenohnedé vlasy mala upravené do šibalského krátkeho účesu a v jazdeckom odeve vyzerala vyslovene dobre. „Ale... ale tie deti nemôžu predsa samy...“

V tej chvíli prišlo do dvora auto pani Tommsovej. Ako vždy v razantnom tempe. Tommie nesmela stratiť ani minútu. Teraz vystúpila bez toho, aby si dala tú námahu a vytiahla kľúč zo zapaľovania, a spolu s ňou z auta vyskočila aj jej dcéra Tina. Spytovala som sa sama seba, či to bol Tinin nápad sprevádzať

mamu na vyučovanie jazdy, alebo či ju k tomu Tommie prinútila.

Pani Tommsová bola v podstate milá, ale bola to turnajová mama ako z učebnice. Svenja tento úkaz nazývala „posadnutosť stužkami“. Tina jednoducho pre Tommie nemohla zhromaždiť dosť víťazstiev. To dievča malo takmer každý deň hodinu jazdy, práve bola opäť na jazdeckom kurze v Münsteri a víkendy trávila na turnajoch. Samozrejme, toto nezostalo bez následkov: Tina mala iba desať, ale už vyhrala drezúry L. Teraz sa ako prvá prirútila k strážnemu psovi Bluffovi, ktorý vďačil za svoje meno nebezpečnému výzoru a zároveň povahe ako baránok.

Bluff privítal Tinu so srdečným krútením chvosta a nadšene prinášal paličky, ktoré mu hádzala. Popri tej príšere s vlčím výzorom pôsobilo to malé hnedovlasé dievča ešte útlejším dojmom. Bol to však klam – voči zvieratám sa Tina vedela bez problémov presadiť. Keby musel niekto s Bluffom absolvovať výcvik pre psy, stavila by som skôr na Tinu než na Wiebke.

V tej chvíli prišla Tommie k nám. „Tak čo, veľké zhromaždenie, ale na pláci ešte ani noha?“ spýtala sa. „Kone máte predsa prijazdiť už vopred!“

Wiebke jej rýchlo povedala o plánovanej terénnej jazde na koňoch, pričom vynechala iba podrobnosti ohľadom účasti.

Tommie prikývla. „Áno, festival plemien. Tiež tam ideme. Pre nemeckých jazdeckých poníkov je tam pár jazdeckých skúšok. Síce nejde o nič veľké, ale Tina má zakrátko výber pre výkonnostné kádre. Nie je na škodu, ak sa niekedy objaví vo vidieckej jazdeckej škole a získa pár stužiek. A tá jazda pod hviezdami... to je predsa dobrý nápad!“

„Terénna jazda?“ spýtala sa Tina. Bluff práve odbehol a položil paličku Wiebke k nohám. Tina pobehla za ním a pritom si vypočula naše plány.

„Ó, bomba! Aj ja chcem ísť s vami!“

Vrhla som na Svenju zúfaly pohľad. Nie že by Tina pre-kázala... Ale možno nám stála v ceste ďalšia matka.

Tommie uvažovala. „Vlastne by sme mohli. Už najmenej tri roky som nebola na žiadnej terénnej jazde. A Tina ešte vôbec nikdy. Ako dlho pôjdete na koňoch? Tri alebo štyri dni? To by sme vedeli zariadiť...”

Svenja sa zhlboka nadýchla.

„Žiadne mamy!“ povedala vzápätí. „Je mi ľúto, ale to je podmienka. Toto je tínedžerská terénna jazda – nikto pod desať, nikto nad devätnásť!“ Bolo od nej milé, že povedala desať. Pred Tininým výbuchom nadšenia by to bolo pravdepodobne od trinásť. Ale Tinu sme všetci trochu ľutovali. Ctižiadostiví jedinci ako Svenja jej síce závideli fantastický sed na koni, ale vedeli sme aj to, ako tvrdo bol vykupený.

Tommie sa zamračila. „Vy chcete jazdiť úplne sami? A kde budete v noci spať?”

Svenja spustila celý svoj príbeh ešte raz. Od cesty, ktorú treba nesporne nájsť, až po nocľahy na gazdovských dvoroch s uzamykateľnými kravskými maštalami.

Wiebkina tvár sa celá rozžiarila. „Jasné, vytrvalostná jazda. Z Wertheru do Warendorfu a potom naspäť. Po dvoch rozličných cestách, vždy osemdesiat kilometrov. Vôbec by sme si nemuseli navzájom skrížiť cestu...”

„Skrížiť?” nedôverčivo sa spýtal Thorsten.

„Nuž, áno,“ uškrnula sa Wiebke. „Sotva nám môžete zakázať celý les. Jazda pod hviezdami je tu pre všetkých. Ak so sebou nechcete vziať žiadnych dospelých, vytvoríme si vlastnú skupinu: iba mamy a tety. Nikto pod dvadsať. A namiesto senníkov hotely. Počkajte, ešte nám budete závidieť!”

Najskôr na Havaj ...

Ked' si moja mama vzala niečo do hlavy, nedala sa len tak ľahko od toho odhovoriť. Pritom plánovanie terénnej jazdy pre spoločenstvo mám a tiet narážalo od začiatku na jednu prekážku za druhou. Začalo to tým, že vidiecke oblasti medzi Wertherom a Warendorfom neboli práve preplnené hotelmi s wellnessom. Ak aj vôbec niečo bolo, tak to boli iba dedinské hostince, nachádzajúce sa prevažne uprostred osád, okolo ktorých viedla jazdecká trať. Väčšinou boli medzi nimi pomerne veľké rozstupy, nebolo koniec koncov v záujme jazdcov klusať po autostrádach. Pre mamu a všetkých ostatných to znamenalo nutnosť každý večer opustiť vyznačenú trasu, aby to väčšou okľukou vzali do najbližšej dediny. Prirodzene, otázka ustajnenia koní ešte tiež nebola vyriešená. Moderné dedinské hostince mali snád' nejakú podzemnú garáž, ale celkom iste žiadnu stajňu.

Okrem toho sa ocko s Jonasom postavili proti.

„To je podlé!“ kňučal môj brat. „Lea smie stanovať, a ja nie!“

Ubezpečila som ho, že my celkom určite stanovať nebudeme, ale spali by sme niekde v kravskej maštali alebo v senníku, no to sa mu videlo byť ešte lepšie ako kemp.

„Chcem s nimi!“ skučal Jonas.

Pritom našiel u ocka nezvyčajnú podporu. Toho nenadchli ani výdavky za mamičkinu nocľahy v hoteloch, ani predstava, že týždeň zostane s Jonasom sám, zatiaľ čo mama a ja sa budeme venovať svojej záľube: „Dohodli sme sa, že vaše nadšenie pre kone rodinu nerozdelí! A teraz zrazu máme prísť o spoločnú dovolenku, pretože vy chcete jazdiť.“

Pomaly to začínalo byť povážlivé – ak mama zakrátko neustúpi, ohrozí to aj moju terénnu jazdu! Už som sa videla, ako

staviam v nejakom nudnom kempe náš rodinný stan a hrám s Jonasom karty, kým ostatní pôjdu do Warendorfu. Ale vtom Isolde dostala spásonosný nápad.

„Čo má byť? Tak teda stanujme všetci,“ navrhla. „To som nerobila už veky, určite bude veselo. Tvoj muž nás môže sprevádzať a prevážať batožinu, Lotte. Cez deň sa môže s vašim malým venovať turistike alebo ísť do ZOO, alebo čo sa tam tak na okolí bude nachádzať. A navečer sa stretneme, postavíme stany, zažijeme dobrodružstvo! Tommie môže svoju Tinu takisto vziať so sebou, tá je predsa vekom bližšie k Jonasovi ako k dospelým.“

Okrem Tiny, ktorá spustila vražedný krik, pretože chcela všade jazdiť s nami, a nie s mamami a tetami, všetci súhlasili. Mama sa náhle začala priam rozplývať nad dovolenkou v stane a nad tým, aká by to bola vzpruha vrátiť sa jazdou, takpovediac, k prírode. Pred týždňom to ešte znelo úplne inak – ale mamička by sa pokojne spriahla aj s čertom, len aby sa na jazde mohla zúčastniť.

„Môžem pre vás jazdiť aj ako sprievod,“ priateľsky navrhol môj ocko Svenji, Thorstenovi, Simonovi a mne. „Tak si so sebou nemusíte brať žiadnu batožinu a môžete jazdiť rýchlejšie. Či ešte pred kempingom prejdeme aj okolo nejakej farmy, je mi jedno.“

Thorstenovi a mne sa ten nápad vôbec nezdal byť taký zlý, ale Svenja odmietla. „To je terénna jazda, nie prechádzka!“ vyhlásila hrdó. „Čo robíme, robíme správne, batožina pôjde na koňa!“

Tým sa množstvo vecí, ktoré sme si mohli vziať so sebou, prirodzene zredukovalo na minimum. Všetko sa muselo vmestiť do sedlových torieb a prinajmenšom Svenja a ja sme mali len veľmi málo úložného priestoru. Po prvé preto, lebo veľké sedlové torby boli drahé a presahovali naše vreckové, po druhé, pretože naše anglické sedlá nemali na upevnenie batožiny dost

krúžkov a slučiek. Na Thorstenovom westernovom sedle to bolo inak. Jeho otec mu daroval hneď celú zbierku sedlových torieb, skladacích vakov a iných podobných predmetov. Veľmi ho nadchlo, že sa jeho inak predtým flegmatický syn chce konečne vrhnúť do nejakého dobrodružstva, a tak každý deň privliekol z akéhosi stánkového predaja nové príslušenstvo. Thorsten konečne vlastnil prvotriedny kompas, sadu, ktorá umožňovala určenie miesta, kde sa človek nachádza, vreckový počítač takmer so stovkou funkcií, slnečné hodiny a malý prístroj, ktorý údajne odpudzuje komáre a inú háveď.

„Predovšetkým medvede,“ poznamenal Thorsten vážne. „Vyskúšané v Rocky Mountains, extra je to na ňom napísané. Dúfam, že rovnako to odradí i tie hnusné münsterské komáre.

„Ja mám iba obrúsky s repelentom,“ vyhlásila Svenja. „Ale tie sú aspoň overené. A lepšie než všetky tie ostatné veci by bol predsa len prístroj GPS, či nie?“

Thorsten nešťastne prikývol. „Určite. Ale môj ocinko ho považuje za diablovo dielo. Samozrejme, nie v jeho aute. Ale nazdáva sa, že pri expedíciách do pralesa jednoducho ruší atmosféru ...“

„Takže bez ohrozenia života skrátka žiadna zábava,“ zasmial sa Simon. „Tú vec proti komárom môžeš napokon nechať tu. Mali sme to v prírodnej rezervácii Camargue, účinok je nulový. Ale ten malý prístroj z pastevnej ohrady je bombový. Už si ho videla, Svenja?“

Elektrické mini zariadenie na plot tvorilo v skutočnosti zlatý klinec Thorstenovho výstroja.

Nebola som si istá, či by Žolík Obrovitý ten tenký drôt naozaj akceptoval, no potom sme na našej domovskej pastvine urobili pokus a vyšlo to vynikajúco.

„Ale my predsa ustajnenie pre kone máme,“ namietala Svenja. „Také dačo vlastne vôbec nepotrebujeme.“

Thorsten napriek tomu trval na tom, aby sme ho vzali so sebou. „Môžeme ho vždy nainštalovať aj na poludnie, keď si dáme oddych niekde, kde sa kone môžu pásť. A my si nerušene urobíme siestu...“

Skrátka, Thorsten sa jednoducho pre dobrodružstvo nenarodil. Ale dlhšie obedňajšie prestávky sme si tak či tak plánovali. Štyri dni terénnej jazdy koňmo v dĺžke dobrých sto kilometrov znamenali pozvoľné tempo.

„Naozaj zahanbujúce, keď uvážime, že vytrvalostní jazdci to urobia za jeden deň,“ dodal Simon – a Tina by to bola najradšej hneď precválala. Aj Caro a Svenja naplánovali najprv iba tri dni, ale Wiebke, Tommie a Isolde, ktoré absolvovali už všetky možné terénne jazdy, radili kratšie denné etapy. „Človek môže mať toho občas dosť alebo kôň stratí podkovu alebo niečo podobné,“ povedala Wiebke. „Vtedy sa hneď stratí jeden deň a my predsa nechceme festival zmeškať!“

Ďalším problémom bol transport všetkých tých koní do východného Westfálska. Spočiatku sme sa obávali, že budeme musieť ísť na dvakrát, ale potom nám napadol Tommin malý nákladiak. Napokon, Tommie dosť často jazdila na súťaže s tromi turnajovými poníkmi pre Tinu a teraz nevidela nijaký problém v tom, aby naložila aj Millie a Hriflu.

Wiebke zbalila Lady a Hotteho do svojho privesu, Thorstenov otec viezol Mana a Žolíka a Isolde vlastnila jednomiestny kónský prives pre Orrieho. Veľkoryso sa však vyjadrila, že spoločného koňa dá Simonovi a ona sama bude s nimi jazdiť na Wiebkinom Hottem.

„Koniec koncov už nemusím nikomu imponovať,“ doberala si svojho syna. „Ale ty... koľko dievčat ešte príde? Tri? Ty už potrebuješ niečo reprezentatívne...“

Svenja vrhla na svojho priateľa varovný pohľad a ešte si rýchlo napchala do torby celý arzenál líčidiel.